

Elizabeth STROUT

Haluan kuulla kaiken

ELIZABETH STROUT:

Nimeni on Lucy Barton (2016, suom. 2018)

Kaikki on mahdollista (2017, suom. 2019)

Olive Kitteridge (2008, suom. 2020)

Pikkukaupungin tyttö (1998, suom. 2001/2020)

Olive, taas (2019, suom. 2021)

Voi William! (2021, suom. 2022)

Lucy meren rannalla (2022, suom. 2023)

Burgessin pojat (2013, suom. 2025)

Haluan kuulla kaiken (2024, suom. 2026)

ELIZABETH STROUT

Haluan kuulla kaiken

Suomentanut

KRISTIINA RIKMAN

TAMMI
HELSINKI

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. No part of this book may be used or reproduced in any manner for the purpose of training artificial intelligence technologies or systems. This work is reserved from text and data mining (Article 4(3) Directive (EU) 2019/790).

This edition published by arrangement with Random House, an imprint and division of Penguin Random House LLC

Suomentaja kiittää WSOY:n kirjallisuussäätiötä saamastaan tuesta.

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos *Tell Me Everything* ilmestyi 2024

Yhdysvalloissa.

Copyright © 2024 by Elizabeth Strout

Suomenkielinen laitos © Tammi ja Kristiina Rikman 2026

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-67142

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

Rakkaalle ystävälleni ja esilukijalleni
Kathy Chamberlainille
joka neljänkymmenen vuoden ajan on
ymmärtänyt ja auttanut minua
kehittymään siksi kirjailijaksi joka nyt olen
– ja joka on vastuussa tämän kirjan
äänensävyistä –

Ja miehelleni Jim Tierneyle,
joka suo minulle vapauden kirjoittaa –

Ja Jim Howaniecille,
Mainen osavaltion puolustusasianajalle
joka auliisti antoi tietoja –

Ensimmäinen kirja

1

Tämä on tarina Bob Burgessista, pitkästä, tukesta miehestä joka asuu Mainessa Crosby kaupungissa, ja nyt hänestä puhuessamme hän on kuusikymmentäviisivuotias. Bob on suurisydäminen mies, mutta ei hän sitä itse tiedä. Meidän muiden lailla hän ei tunne itseään niin hyvin kuin uskoo, eikä hän milloinkaan olisi voinut uskoa, että hänen elämässään olisi mitään kertomisen arvoista. Mutta kyllä siinä on, meidän kaikkien elämässä on.

*

Syksy tulee Maineen varhain.

Elokuun toisella tai kolmannella viikolla Mainessa autoileva saattaa nostaa katseensa ja nähdä kaukana punaiseksi muuttuneen puunlatvuksen. Crosbyssa niin kävi tänä vuonna ensiksi isolle, kirkon vieressä kasvavalle vaahteralle, vaikkei oltu vielä edes elokuun puolivälissä. Silti puu alkoi vaihtaa väriä idän puolelta. Se kummastutti niitä, jotka olivat asuneet kaupungissa vuosia, he eivät muistaneet että

vaahtera olisi koskaan vaihtanut väriä ensimmäisenä. Elokuun lopussa koko puu ei ollut vain punainen vaan Main Streetin kulmasta katsottuna myös oranssiin vivahtavan keltainen. Ja sitten tuli syyskuu, kesävieraat palasivat sinne mistä olivat tulleet ja Crosby'n kaduilla näki vain jokusen kulkijan. Puiden lehvistöt eivät näyttäneet enää eloisilta ja ihmiset arvelivat syyksi sen, ettei elokuussa – eikä syyskuussa – ollut saatu kunnon sadetta.

Paria vuotta aiemmin moottoritieltä Crosby'n kaupunkiin kääntyvät ohittivat autokaupan ja donitsikahvilan ja ravintolan sekä isoja ränsistyneitä puutaloja, joiden kuisteilla säilytettiin polkupyöränrenkaita ja muovileluja ja henkareita ja ilmastointilaitteita, joita ei ollut käytetty vuosikausiin, ja yhdessä noista taloista asui keski-ikäinen mies nimeltä Ricky Davis. Hän oli iso mies ja tasaisesti humalassa, ja hänet nähtiin usein nojailemassa kuistin kaiteeseen housut puolitangossa niin että hänen mahtava takapuolensa näkyi persvakoa myöten ohi ajaville, ja ne jotka eivät olleet nähneet sitä aiemmin, kääntyivät ällistyneinä oikein katsomaan. Mutta sitten kaupunginvaltuusto äänesti uuden poliisilaitoksen rakentamista sille paikalle ja niin Ricky Davisia ja taloa, jossa hän oli asunut, ei enää ollut. Huhuttiin että hän asui lähellä entistä huvipuistoa Hatfield Housingin asumisyksikössä.

Keskellä kaupunkia, hiukan sivummalla Main Streetistä, oli iso tiilirakennus. Kun marraskuussa kelloa siirrettiin taaksepäin, niin että pimeä tuli aiemmin, harvat ohiajavat, ja ne, jotka olivat iltakävelyllä jalkakäytävällä tien toisella puolella, näkivät sisään missä kattolamput levittivät keltaista valoa niin että Bob Burgessin ja hänen vaimonsa Margaret

Estaverin saattoi nähdä keittiössä laittamassa yhdessä ruokaa ennen kuin verhot vedettiin kiinni. Ihmiset tiesivät keitä he olivat ja jotenkin se, että juuri he asuivat keskellä kaupunkia, loi turvallisen tunteen: Margaret oli unitaarikirkon pappi ja hänellä oli oma seurakuntansa. Bob taas oli ollut nuorempana lakimiehenä vuosikausia New York Cityssä, mutta ei kukaan häntä siksi karttanut, kenties koska hän oli kasvanut Shirley Fallsissa neljäkymmenenviiden minuutin päässä. Hän oli palannut Maineen viitisentoista vuotta sitten naidessaan Margaretin. Hän hoiti edelleen toisinaan rikostapauksia Shirley Fallsissa ja hänellä tiedettiin olevan siellä toimisto, vaikka enimmäkseen hän oli eläkkeellä. Ja Bob oli – ihmiset puhuivat siitä hiljaisella äänellä – Bob oli kokenut lapsuudessaan tragedian: hän oli leikkinyt perheen auton vaihdekepillä ja auto oli lähtenyt vierimään Burgessin pihatietä; kaupunkilaiset tiesivät että auto – ja siis Bob – oli tappanut Bobin isän, joka oli korjaamassa postilaatikkoa.

Olive Kitteridge, joka oli yhdeksänkymppinen ja asui eläkeläisyhteisössä nimeltä Maple Tree Apartments, tiesi tuon Bob Burgessista ja hän oli aina pitänyt Bobista, hänestä pojassa oli ollut hiljaista surua, mikä johtui todennäköisesti onnettomuudesta. Olive ei suuremmin pitänyt Bobin vaimosta Margaretista, koska tämä oli pappi eikä Olive pitänyt papeista – paitsi Cookiesta, joka oli vihkinnyt hänet ja hänen ensimmäisen aviomiehensä Henryn. Pastori Daniel Cooke, suurenmoinen mies. Ja suurenmoinen mies oli myös Henry Kitteridge.

Pandemian aika oli ollut vaikea Olive Kitteridgelle – vaikea se oli ollut kaikille – mutta Olive oli kestänyt sen päivän kerrallaan pienessä asunnossaan eläkeläisyhteisössä, vaikka

kun asukkaiden yhteinen ruokailu oli lopetettu ja ruoka alettiin tuoda huoneisiin, hän ajatteli sekoavansa lopullisesti. Mutta ensimmäisen vuoden lopulla, saatuaan rokotuksen ja sitten myöhemmin tehosteen, hän pääsi liikkumaan enemmän ulkona ja joku saattoi viedä hänet autolla kaupungille tai kävelylle veden äärelle. Mutta pahinta oli että pandemian aikana Oliven paras ystävä, Isabelle Goodrow, joka asui kahden oven päässä saman käytävän varrella, oli kaatunut – ja oli tapahtunut se kaikkein pahin – hänet oli siirretty ”sillan tuolle puolen” ympärivuorokautiseen hoitoon. Olive kävi tapaamassa Isabellea päivittäin, luki hänelle sanomalehden alusta loppuun. Mutta koville se oli ottanut ja otti edelleen.

Kaukana Crosbyin niemenkärjessä, ylhäällä jyrkän teellä jolta näki yleensä myrskyävälle Atlantin valtamerelle, asui nainen nimeltä Lucy Barton, joka oli kaksi vuotta aiemmin muuttanut New Yorkista pandemiaa pakoon yhdessä entisen miehensä Williamin kanssa ja päättänyt jäädä kaupunkiin. Asiasta oltiin montaa mieltä: alkuperäiset asukkaat vastustivat luonnostaan newyorkilaisia, mutta osasyynä oli myös se, että Lucy Bartonin kaltaisten ansiosta asumisen hinta Crosbyssa oli noussut taivasiin eikä niillä mainelaisilla, jotka olivat toivoneet pääsevänsä muuttamaan mukavampaan taloon, ollut enää varaa siihen. Lucy Barton oli kasvanut Illinoisissa pikkukaupungissa ja asunut sitten New York Cityssä koko aikuisikänsä. Mainessa hän oli ollut kesäasukkaana vasta kun muutti sinne entisen miehensä kanssa. Ja kaiken kukkuraksi Lucy Barton oli romaanikirjailija, ja siitäkin oltiin montaa mieltä. Mieluiten hänet olisi lähetetty takaisin New Yorkiin, mutta kenelläkään ei ollut pahaa sanottavaa hänestä, eikä häntä juuri nähty muualla kuin kävelyllä joen rannalla ystävänsä Bob Burgessin kanssa. Joskus hänen tosin

nähtiin puikahtavan takaovesta kirjakaupan yläpuolelta vuokraamaansa pieneen toimistoon.

Pääkadulla liikehuoneistojen ikkunoissa oli kylttejä: TÖITÄ TARJOLLA tai PAIKKA VAPAANA ja rannikon ravintoloita oli jouduttu sulkemaan, koska niihin ei riittänyt työntekijöitä. Mikä oli mennyt pieleen? Asiasta oli eri teorioita, mutta kenties oli reilua sanoa, että useimmat Crosbyn asukkaista eivät tienneet syytä. He tiesivät vain, ettei maailma ollut ennallaan. Ja suurin osa Crosbyn asukkaista oli vanhuksia, tai lähimain vanhuksia, koska vanhuksista Mainen asujaimisto oli koostunut jo vuosia. Joku sanoi että syynä oli se että kaupungissa ei ollut nuorisoa tarttumaan töihin. Toiset väittivät, ettei työvoimapula koetellut vain Mainea vaan koko maata. Jotkut spekuloidivat, että syynä olivat opioidit, että ihmiset eivät läpäisseet huumesekulaaria töihin pyrkiessään. Ja toiset taas väittivät, että syy oli nuorison; Malcolm Moodyn kuusitoistavuotias pojanpoika esimerkiksi oli tullut kolmen päivän vierailulle ja pelasi vain koko ajan kännykällään. Mitäpä sille mahtoi?

Ei niin mitään.

Ja sitten lokakuussa puiden lehvästöt räjähtivät kullaten maailman. Aurinko paistoi matalalta ja keltaisia lehtiä leijaili kaikkialla; se oli silkkaa kauneutta. Päivät olivat kylmiä ja öisin satoi, mutta aamuisin aurinko paistoi ja koko luonnon suurenmoisuus asettui välkehtien pesimään ympäri Crosbyn kaupunkia. Matalalla väijyvät pilvet saattoivat äkkiä peittää auringon, mutta sitten yhtä äkkiä pilviverho taas jakautui ja oli kuin jossain olisi sytytetty valonheitin ja kirkas taivas oli sininen ja keltaiset ja oranssit lehdet leijuivat äänettömästi maahan.

Olive Kitterridgen mieleen oli tullut eräänä lokakuuisena päivänä jotain, ja hän pohdiskeli sitä melkein viikon ennen kuin soitti Bob Burgessille. ”Minulla on tarina kerrottavaksi sille kirjailijalle, Lucy Bartonille. Voisitkohan pyytää häntä poikkeamaan?”

Tarina oli pyörinyt Oliven mielessä useasti, ja hän ajatteli – kuten ihmiset usein tekevät – että jos hän kertoisi sen kirjailijalle, tämä ehkä jonakin päivänä voisi kirjoittaa siitä. Olive ei tiennyt, oliko Lucy kuuluisa vai tuntematon, mutta samapa se. Kirjastossa oli aina pitkä varauslista Lucyn kirjoille, joten Olive oli tilannut ne kirjakaupasta ja päättänyt jotenkin ajattelemaan, että Lucy saattaisi pitää hänen tarinastaan – tai jopa käyttää sitä kirjassaan.

Ja niinpä eräänä syksyisenä päivänä kun takaoven ikkunasta näkyi putoilevia keltaisia lehtiä, Olive odotti Lucy Bartonia saapuvaksi. Olive istui nojatuolissaan ja näki lintulaudalla kaksi talitiaista ja sinitiaisen. Hän kumartui eteenpäin ja huomasi oravan. Olive kopautti rystysellään ikkunaa ja orava pinkaisi pakoon. ”Hah”, sanoi Olive ja istahti takaisin. Hän vihasi oravia. Ne söivät hänen kukkansa ja häiritsivät lintuja kaiken aikaa.

Olive löysi silmälasinsa pieneltä sivupöydältä ja otti samalta pöydältä ison langattoman puhelimensa ja naputteli numeroita.

”Isabelle”, Olive sanoi. ”En voi tulla käymään tänä aamuna, minulle tulee vieras. Kerron sitten myöhemmin iltapäivällä. Hei vaan.” Olive sulki puhelimen ja katseli ympärilleen pikku asunnossaan.

Hän yritti kuvitella asunnon kirjailijan silmin nähtynä ja päätti että kaikki oli kunnossa. Asunto oli siisti eikä niin täynnä kaikenmoista rihkamaa kuin monien vanhusten asunnot, pöydät tulvillaan valokuvia lastenlapsista, kaikkea turhanaikaista. Olivella oli neljä lastenlasta, mutta makuuhuoneessa hänellä oli vain yksi valokuva, pieni valokuva pikku Henrystä, joka ei enää ollut kovin pieni. Ja olohuoneen lipastolla oli iso valokuva hänen ensimmäisestä miehestään Henrystä ja siinä kaikki. Hän katsoi sitä nyt ja sanoi: ”No niin, Henry, kohta nähdään miten hän suhtautuu.”

Viittä vaille kymmenen käytävän puoleiselle ovelle koputettiin kevyesti ja Olive kajautti: ”Sisään!”

Sisään astui pieni nainen joka näytti nöyrältä hiirulaiselta. Olive ei sietänyt nöyriä hiirulaisia. Nainen sanoi: ”Anteeksi että tulen etuajassa. Olen aina etuajassa, en mahda sille mitään.”

”Ei haittaa. Vihaan myöhästelijöitä. Istumaan”, Olive sanoi ja nyökkäsi kohti vastapäätä olevaa pientä sohvaa. Lucy Barton tuli sisään ja istuutui. Hänellä oli sinimusta ruudullinen polvipituinen takki ja farkut jotka olivat Olive mielestä liian tiukat hänen ikäiselleen naiselle. Lucy oli 66-vuotias, Olive oli ottanut selvää.

Sohva oli kova, Olive tiesi sen, mutta nainen sai sen näyttämään vieläkin kovemmalta – johtui varmaan siitä miten hän istui. Ja naisen jalkineet ne vasta oudot olivatkin, saappaiden etupuolella oli pitkä hopeanvärinen vetoketju. Olive näki saappaanvarsiin työnnettyt kapeat nilkat ja tiukat farkunlahkeet.

”Takkia pois”, Olive sanoi.

”Ei kiitos. Minun tulee helposti vilu.”

Olive pyöritteli silmiään. ”Täällä nyt ei kylmä ole.”

Olive oli pettynyt tähän naisihmiseen. Huoneeseen laskeutui hiljaisuus ja Olive antoi sen olla. Lopulta Lucy Barton sanoi: ”Onpa hauska tavata teidät.”

”Jaahas”, sanoi Olive ja keikutti toista jalkaansa ylös alas. Naisessa oli jotain outoa: hänellä ei ollut silmälaseja eivätkä hänen silmänsä olleet pienet, mutta hänen ilmeensä oli jotenkin typertynyt. ”Mitä kummaa teillä on jalassa?” Olive kysyi.

Nainen katsoi kenkiään ja nosti varpaitaan. ”Ai nämä, ne ovat saapikkaat. Kävimme Rocklandissa viime kesänä ja löysin nämä sieltä yhdestä kaupasta.”

Rocklandissa. Äveriäs. Totta kai, Olive ajatteli. Hän sanoi: ”Eihän vielä ole lunta maassa, ei nyt vielä saapikkaita tarvita.”

Nainen sulki silmänsä pitkäksi aikaa, ja kun hän avasi ne, hän ei katsonut Olivea.

”Kuulin että te aiotte jäädä seuraksemme pysyvästi”, Olive sanoi.

”Kuka teille kertoi?” Nainen kysyi ihan kuin olisi oikeasti halunnut kuulla ja näytti edelleen hämmentyneeltä.

”Bob Burgess.”

Ja silloin naisen kasvot muuttuivat, ne rentoutuivat miellyttävästi hetkeksi. ”Ahaa”, hän sanoi.

Olive hengähti syvään ja sanoi: ”No niin. Mitäs pidätte meidän pikku kaupungistamme?”

”Onhan tämä melkoinen muutos”, Lucy Barton sanoi.

”Ei tämä tosiaan New York ole, jos sitä tarkoitatte.”

Lucy katsoi ympärilleen huoneessa ja sanoi sitten: ”Sitä kai minä tarkoitan.”

Olive tarkkaili häntä edelleen. Hetkeen kuului vain kaappikellon raksutus ja keittokomeron jääkaapin hiljainen sirinä. ”Bob kertoi että teillä on minulle tarina”, Lucy sanoi. Sitten hän avasi takkinsa mutta jätti sen harteilleen, ja Olive näki mustan poolokauluspuseron. Laiha nainen. Että olikin laiha. Mutta hänen katseensa seurasi Olivea valppaasti.

Olive osoitti kirjapinoa joka oli hänen vieressään olevan matalan pöydän alatasolla. ”Olen lukenut kaikki teidän kirjanne.”

Lucy Barton ei näyttänyt reagoivan siihen mitenkään vaikka hän vilkaisikin kirjoja.

Olive sanoi: ”Minusta teidän muisteluissanne oli vähän liikaa itsesääliä. Ettehän te ole ainoa joka ponnistaa köyhistä oloista.”

Lucy Barton ei näyttänyt taaskaan reagoivan.

Olive sanoi: ”Ja miltä teidän ex-miehestänne Williamista mahtaa tuntua, kun kirjoitatte hänestä? Sen minä tahtoisin tietää.”

Lucy kohautti olkapäitään. ”Ei hän ole millänsäkään. Hän tietää että minä olen kirjailija.”

”Jaaha. Juu juu.” Sitten Olive lisäsi: ”Ja nyt olette palannut yhteen hänen kanssaan. Asutte yhdessä. Mutta ette ole naimisissa.”

”Aivan.”

”Crosbyssa, Mainessa.”

”Aivan.”

Taas tuli hiljaista. Sitten Olive sanoi: ”Ette näytä yhtään siltä kuin kirjojen valokuvassa.”

”Tiedän.” Lucy sanoi ja kohautti olkapäitään.

”Miksi?” Olive sanoi.

”Koska sen kuvan otti joku ammattikuvaaja. Eikä minun tukkani ole enää vaalea. Se kuva on otettu vuosia sitten.” Lucy haroi hiuksiaan jotka olivat polkkapituiset ja vaaleanruskeat.

”No, ne olivatkin liian vaaleat siinä kuvassa”, Olive sanoi.

Äkkiä ikkunasta läikähti sisään valonsäde, joka lankesi puiselle lattialle. Kaappikello nurkassa jatkoi raksuttamistaan. Lucy otti takin harteiltaan ja laski sen viereensä sohvalle. ”Tuossa on minun mieheni”, Olive sanoi ja osoitti lipastolla olevaa isoa valokuvaa. ”Minun ensimmäinen aviomieheni Henry. Suurenmoinen ihminen.”

”Näyttää mukavalta”, Lucy sanoi. ”Kertokaapa minulle se tarinanne. Bob sanoi että haluatte minun kuulevan sen.” Lucy sanoi sen kiltisti. ”Haluaisin ihan oikeasti kuulla.”

”Bob Burgess on hyvä mies. Olen aina tykännyt hänestä”, Olive sanoi.

Lucy punastui – siltä se Olivesta näytti. ”Bob on paras ystäväni tässä kaupungissa. Hän saattaa olla paras ystäväni ikinä.” Sanoessaan sen Lucy painoi katseensa. Mutta sitten hän nosti päänsä ja sanoi: ”Olkaa kiltti ja kertokaa tarinanne.”

Jokin Olivessa antoi myöten. Hän sanoi: ”No olkoon, vaikken minä enää ole varma, onko se kertomisen väärä.”

”Kertokaa silti”, sanoi Lucy.

*

Tarina oli tällainen: Oliven äiti oli ollut maalaistalon tyttö pienessä mainelaisessa kaupungissa nimeltä West Annett, suunnilleen tunnin matkan päässä Crosbysta. Ja ai niin, Olive ei pitänyt äidistään. Mutta se ei varmaan ollut tärkeää.

”Miksi ette pitänyt äidistänne?” Lucy kysyi, ja Olive mietti hetken ja sanoi sitten: ”Varmaan siksi ettei hän pitänyt minusta.” Lucy nyökkäsi. ”Olin viiden vanha kun pikkusiskoni syntyi ja minä muistan – vaikka mistä sen tietää onko se totta – kysyneeni äidiltä, miksei minulla ollut veljiä eikä siskoja, ja hän katsoi minua ja sanoi: ’Sinun jälkeesi? Emme me uskaltaneet hankkia toista lasta sinun jälkeesi.’ Mutta hankkivat sitten kumminkin.”

”Miksi hän niin sanoi? Mikä teissä oli vikana?” Lucy kysyi.

”No. Ensiksikin minä en tykännyt halailusta ja äiti rakasti Isaa, joka kyhnytti hänen vieressään. Äiti rakasti halailua ja minä ilmeisesti en.”

”Isa? Teidän sisarenne. Hieno nimi, mutta jatkakaahan.” Lucy nyppäisi jotakin farkuistaan.

Niinpä Oliven äiti – ”Mikä hän oli nimeltään?” Lucy keskeytti ja katsoi Olivea – ja Olive sanoi että äidin nimi oli Sara. ”Oliko lopussa ’h’?” Lucy kysyi ja Olive pudisti päätään. Ei hoota. Saralla oli yksi veli, jota hän rakasti koko ikänsä, vaikka veli oli ihan höperö. ”Hänen kiveksensä eivät tainneet laskeutua koskaan”, Olive sanoi. ”Eikä hänelle kasvanut partaa ja hänen äänensä oli kimeä ja hän oli hyvin erikoinen ihminen, ja sitten hän nai naisen nimeltä Ardele, joka oli tärähtänyt hänkin, eivätkä he saaneet koskaan lapsia, mutta joka tapauksessa äiti oli kiintynyt veljeensä, hän jopa kuoli Ardelen talossa.”

Sara siis kasvoi pienellä maatilalla West Annettin kaupungissa. Hän oli hyvin lyhyt ja iloinen ihminen – ja sievä. ”Minä en ole koskaan ollut sievä”, Olive lisäsi. Lucy vain istui katsellen häntä ja Oliven oli käännäyttävä katsomaan ulos ikkunasta. ”Jatkakaa vaan”, Lucy sanoi hiljaa.

Olive vilkaisi mahaansa joka pömpötti kuin koripallo ja

peitteli sen villatakillaan ennen kuin jatkoi.” Äiti halusi opettajaksi, joten hän meni Gorhamin seminaariin. Seminaariksi sanottiin siihen aikaan opettajankoulutuslaitoksia.” Olive lisäsi: ”Sen täytyi olla 1920-luvun lopulla.”

Ensimmäisen vuoden loppupuolella Oliven äiti oli mennyt tarjoilijaksi lomahotelliin vähän etäämpänä rannikolla; hän oli asunut siellä työssä ollessaan. Ja sitten hän oli rakastunut paikan omistaneen naisen poikaan.

”Kuunteletteko te?” Olive kysyi.

Lucy sanoi kuuntelevansa.

”Rikas. Miehen äiti oli rikas, hän tuli rikkaasta perheestä. En tiedä mitä perheen isälle oli tapahtunut – kuollut, kai.” Mutta tärkeintä oli että Oliven äiti, Sara, oli rakastunut tosissaan tuohon poikaan, jonka nimi oli Stephen Turner. Ja sikäli mikäli Olive tiesi, tunne oli molemminpuolinen.

Stephenin äiti omisti myös lomakohteen Floridassa, joten vaikka Oliven äiti palasikin seminaariin, ensimmäisen opiskeluvuoden lopussa hän yllättäen keskeytti opinnot ja matkusti Floridaan töihin rouva Turnerin lomakeskukseen.

”Kertoiko äiti teille tuon kaiken?” Lucy kysyi.

”Kertoi.”

”Jatkakaa.”

”Ja kun hän sitten palasi Maineeseen –”

”Oliko se poika myös Floridassa?” Lucy kysyi, ja Olive sanoi, oli toki, kyllä Stephen oli siellä. Mutta kun Sara palasi, hän ja Stephen eivät enää olleet yhdessä. Rouva Turner oli päättänyt, ettei Sara ollut kyllin sivistynyt hänen pojalleen, ja oli rikkonut heidän suhteensa Floridassa. Stephenistä tulisi lääkäri, mikä merkitsi, ettei Sara ollut kyllin hyvä hänelle, tyttöhän tuli pieneltä, köyhältä maatilalta.

ELIZABETH STROUT (s. 1956) on kiitetty ja paljon luettu yhdysvaltalainen kirjailija. Strout voitti vuonna 2009 Pulitzer-palkinnon teokseen *Olive Kitteridge*, josta on tehty Emmy-palkittu tv-sarja. Pienoisromaani *Nimeni on Lucy Barton* oli monien muiden Stroutin teosten tavoin arvostelu- ja myyntimenestys. Suomessa kirjabloggarit äänestivät sen 2018 parhaaksi käännösromaaniksi. Elizabeth Strout on koulutukseltaan juristi. Hän on Mainesta lähtöisin oleva pikkukaupungin tyttö, joka nykyään asuu New Yorkissa.

Kirpaisevan toiveikas romaani uusista ystäväistä, vanhoista rakkaista ja tarinoista jotka ovat jääneet kuulijaa vaille. Niitä toisilleen alkavat kertoa Elizabeth Stroutin rakastetuimmat hahmot Olive Kitteridge ja Lucy Barton – ja me haluamme kuulla kaiken.

”Runsas, myötätuntoinen romaani ihmisen tarpeesta tuntea yhteyttä toisiin ihmisiin ja vahingosta, joka syntyy, kun jää aivan yksin.”

SAN FRANCISCO CHRONICLE

”Tässä romaanissa on kaikkea: romantiikkaa, jännitystä ja salaisuuksia.”

OPRAH WINFREY

Päällys: Laura Lyytinen • Alkuperäiskuvat: Istockphoto

